

„Нашата главна нужда е от някой, който да ни вдъхновява да бъдем това, което знаем, че можем да бъдем.“ / Ралф Уолдо Емерсън /

Първите лъчи на едва събудилото се слънце намират отражение върху книгата, чиито страници са сякаш вече твърде уморени да бъдат разлиствани. Придошлата светлина дава тласък точно на думите на великия писател и философ Ралф Уолдо Емерсън да си проправят път, като спасител, измежду всички мои витаещи, разпокъсани или едва сега загатнати въпроси и мисли.

Защо съм загубил способността, поредна нощ да заспя спокойно? Защо ръцете ми, треперещи от непознато вълнение тършуват из различни писания, книги? Подсъзнателно търся онова нещо, имащо в себе си магичната съставка, която ще ме излекува от стреса, умората, безсънието. Коя *част* от пъзела – „моят компас в живота“ липсва, за да намеря правилния път и да го извървя достойно, знаейки, че човекът, който ще бъда, е личността, която искам да съм?

Вдъхновението! Съзнанието ми извежда като отговор просто една красива дума – вдъхновение. Красотата на звученето ѝ ли кара клепачите ми да се отворят широко, погледът ми да намери фокус, сухите ми, напукани устни да трепнат, извивайки се прахо нагоре в усмивка? Или нейното значение е именно изгубената част за пъзела, който нареди ли се ще проясни живота ми с невиджана светлина...

Надеждата, че бих могъл да усетя енергията на деня, вместо да се губя в нощта, в отчаян опит да изясня какво липсва в мен, *ме изпълва с нова сила*, макар часовете безсъние, изтощили осезаемо организма ми. Вече знам, какво да търся, но нямайки ясна представа, коя е фигурата, която ще ме поведе, не ще бъда в пълен мир със себе си.

Във вихъра на своето „пробуждане“, постилам пода с най-различни стари картини, снимки, творби, предмети. В съзнанието ми навлизат все по-мотивиращи и опияняващи думи, очите ми съзират велики хора от миналото, прославили се със своята дързост да запалят пламъка на вдъхновението и да подтикнат толкова хора да гледат на живота с други очи. Сега аз гледам тях, но уви *не виждам* себе си. Мога да усетя силата на пламъка им, но не жарта от тях в душата си. Сърцето ми просто не трепва така, както, когато се подведе по надеждата, която по-рано нарисувах.

Защо живея, когато нямам стимул? Как ще бъда от полза на някого, щом никой, изглежда, няма *силата* да поводи самия мен? Какъв е смисълът да се храня, да се смея, дори да боледувам, когато съм сляп за своето вдъхновение?

Последните въпроси ме зариват с камъни, събаряйки ме напълно. Свличам се на студения под около предметите, допускайки очите ми да се овлажнят от провала, който търпя.

Несъзнателно заспивам.

Чудо! Мисля, че виждам своето вдъхновение!

Вместо да се събудя просто отваряйки очи, разгонвам този път съня, почувствайки нечие присъствие срещу ми. В последствие усещам мекия матрак на леглото си, което ме навява на факта, че *някой* се е погрижил за мен. *Баба*. Премесила ме е на топло, завила ме е, направила ми е топъл чай и нещо за хапване, дарила ме е с прегръдката си, закрилата си и е заспала до мен. Този път оцених дълбоко всяка една грижа, защото открих идеала, онагледяващ бъдещата ми личност, в това да давам всичко от себе си за хората, с които живея, независимо от неволите ми, възрастта ми.

Ако някога притежавам силата да вдъхновя някого така, както обичта, отдадеността на баба към всеки добър човек, вдъхновяват мен, ще съм направил от себе си човека, който искам да бъде... и който знам, че мога да бъде.

Загъвам баба с мекото одеало и излизам освежен навън, за да даря неизмеримата си сила от *вдъхновението* на заобликалия ме свят и вярвате или не, наистина го правя! Бездомно куче скимти, свило се под балкона на жилището ни. Поделям си храната от баба с него, а то, поглъщайки набързо своята част, сякаш грейва, получило силата, от която се е нуждаело. Изправя се и върти щастливо опашка пред мен, докато зад него се спускат и последните лъчи на слънцето, преди окончателно да залезе, осветило поне още едно добро.

Николай Нешев

ученик в СУПНЕ „Фридрих Шилер“, Русе